

Taler sagde — saa troer jeg, at det er paa rette Sted og Tid, at man faaer en ny Lov, der gjør det til Virkelighed, som hidtil kun har været en Form. At overlade til enhver af den Afbødes Efterladte, hvorvidt han vil have et saadant Eighn foretaget eller ikke, kan efter min Mening paa ingen Maade gaae an. Der gives vistnok mange Familier, som ingenlunde vilde forsømme de Pligter, der maatte paahvile dem mod deres afdøde Lægtninge, men paa den anden Side kunne vi ikke skjule for os selv, at det i mangfoldige Tilfælde vilde være aldeles uforvarligt fra det Offentliges Side at lade det beroe paa de Efterladte, om der skal foretages Eighn eller ikke. Allerede af den Grund, at det, dersom der var en Forbrydelse med i Spillet, jo næsten ikke vilde være til at opdage, saafremt man lod det beroe paa de vedkommende Efterladte selv, om de vilde lade foretage Syn eller ikke, troer jeg, at der paa ingen Maade kan være Tale om at overlade det til dem aldeles som en frivillig Sag. Med Hensyn til selve det foreliggende Lovforslag skal jeg kun til den ærede næstsidste Taler (Koch), i Anledning af hans Uttring om, at det ikke er let at forstaae § 2, bemærke, at Folkethinget jo dog forrige Gang har vedtaget den, og efter flere Ændringer lempet den saaledes, at det antog, at den var let forstaaelig. Den høitærede Justitsminister har tillige forelagt den for Landsthinget i indeværende Samling i den Stikelse, som den nu har, og Landsthinget har ogsaa gennem sine forskjellige Medlemmer kunnet forstaae den, saa at det ikke kan Andet end overrasse, naar vi høre et Medlem, som den ærede Taler, jeg sigter til, siger, at han ikke kan forstaae den. Jeg kan kun forklare mig dette paa en eneste fornuftig Maade, nemlig den, at man ofte seer Exempler paa, at en Lægmand kan forstaae en Lov, som de største Jurister ikke kunne forstaae. Herpaa har man seet Exempler, og jeg kan ikke forstaae Andet, end at det er dette, som har været Tilfældet her, idet jeg troer, at Lægfolk, som læse denne Paragraph, vilde have meget let ved at forstaae den. Smidstertid — den kan jo aldrig blive tydelig nok, og hvis det ærede Medlem kan bidrage til at give Paragraphen større

Tydelighed ogsaa for ham, uden at den bliver utydelig for Andre, kan jeg meget godt gaae ind paa Ændringsforslag i denne Retning. — Hvad jeg har ønsket Ordet for her at udtale mig om, er en Bestemmelse, som er indkommen i Landsthinget, men som ikke fandtes i Loven, som den vedtoges her i Thinget ifjor, eller som den forelagdes af den høitærede Minister, nemlig den, at det skal beroe paa Vedkommende, altsaa være en frivillig Sag, om han vil overtage Bestillingen som Eighnsmand eller ikke. Dette kan jeg ikke finde rigtigt; thi jeg troer, at det maa betragtes ligesfremt som et borgerligt Ombud, som enhver maa finde sig i at overtage, og gjør man det til en frivillig Sag, er det til at forudsæe, at man vil komme til at møde adskillige Vanskeligheder. For det Første seer jeg ikke, at der i denne Bestemmelse findes nogen Forklaring om, hvem der skal afgjøre Spørgsmaalet om Paalideligheden. Der staaer vel: „Findes ingen paalidelige Mænd osv.“, men det kan ikke sees, om det er Byraadet eller Sogneraadet eller Politimesteren, eller hvem Anden, der skal afgjøre, hvorvidt Vedkommende er paalidelig eller ikke. Der vil let i mangfoldige Tilfælde komme Strid mellem vedkommende Byraad, Sogneraad, eller Politimester, idet en eller anden af disse Autoriteter, f. Ex. Politimesteren, siger, at den, som Byraadet eller Sogneraadet har bestemt til denne Plads, ikke er en paalidelig Mand. Man maatte jo efter denne Bestemmelse i mange Tilfælde kunne komme til at sætte denne Bestilling til Vicitation, saaledes at den overlodes til den, som vilde gjøre det for billigst Kjøb; men det er slet ikke sagt, at den, der gjorde det laveste Bud, vilde være en paalidelig Mand. Man vil saaledes let have stor Vanskelighed ved at finde Mænd til Posten, og jeg anseer det derfor for rettest til 2den Behandling at udstemme denne Bestemmelse. I § 5 er der ligeledes indkommet en ny Bestemmelse, nemlig angaaende den Forklaring, som Lægerne ere pligtige at give til den Eighnsmand, som mener, at behøve den; den er, som sagt, ny, men jeg har forresten ikke Noget imod, at Saadant fastsættes. Med Hensyn til Betalingen i § 8 vilde